

Erin Branscom

De Pumpkin Spice Spell

1

Willa

De bel boven de zware houten deur van mijn boekencafé rinkelt, net terwijl ik de vorm van een esdoornblad in het schuim van een pumpkin spice latte giet. De mok heeft de vorm van een heksenketel. Ik weet allang niet meer hoeveel pumpkin spice lattes ik vandaag heb gemaakt; de zoete, warme geur van kaneel en kruidnagel hangt inmiddels in elke hoek van de winkel. De herfst is ingetreden in Wisteria Cove, en eerlijk gezegd ben ik daar dolgelukkig mee. Natuurlijk betekent dit dat we het razend druk hebben en dat al onze winkels van openings- tot sluitingstijd stampvol zitten, maar het is mijn favoriete tijd van het jaar.

En wat is er beter dan een knus boekencafé in de herfst? Juist, helemaal niets.

In Wisteria Books & Brews heb ik een verzameling van allerlei verschillende fauteuils bij elkaar gezet en knusse leeshoekjes gecreëerd, elk ervan aangekleed met dekens en kussens die iedereen uitnodigen om de nieuwe en oude boeken te komen ontdekken. In hoge boekenkasten met een ladder staan mijn zorgvuldig samengestelde collecties, en op andere planken wisselen paperbacks, hardcovers, nieuwe aanwinsten en favorieten met ezelsoren elkaar af. Warme lampen verlichten elke hoek en plafondblampen zijn hier niet te bespeuren. Dit is het ultieme toevluchtsoord voor iedereen die een plek zoekt om zich thuis te voelen en zich met een warme

mok en een goed boek terug te trekken. Mijn winkel is eclectisch, warm, uitnodigend en levendig.

Vanochtend heeft zich hier een kleine heksenkring van ongelofelijke vrouwen verzameld, zoals ze vaak doen, om elkaars overwinningen te vieren, koffie te drinken en tussen de lachbuien en veelbetekenende knikjes door tarotkaarten te trekken. Het is een hecht groepje van zielsverwanten, dat krachtig liefheeft, eindeloze steun geeft en de lucht bruisend van energie achterlaat. Elke keer dat ze in de winkel zijn moet ik onwillekeurig glimlachen.

Niets maakt me gelukkiger dan iemand zijn of haar lievelingskoffie of -thee in te schenken en toe te kijken hoe ze een keuze maken tussen moordmysteries, sprookjes, tuingidsen of onze plaatselijke kustlegendes. En het kan zomaar zijn dat ik hun toekomst lees terwijl ze hier in de winkel zijn. Maar dat vertel ik hun niet, dat is zeker.

Mijn moeder, Lilith Maren, en mijn twee zussen en ik staan alom bekend als de Maren-heksen van Wisteria Cove. Mensen verzinnen graag verhalen waarin we op bezems vliegen en heksenkostuums dragen. Maar dat is niet waar. Het is echter ook niet níét waar. Hoewel we niet op bezems vliegen of kostuums dragen, hebben we allemaal unieke gaven die we in ons dagelijks leven gebruiken.

Maar het leven is zwaar genoeg geweest voor ons alle drie. We hoeven het niet zwaarder te maken door te veel te delen over de dingen die ons vreemd maken. Nou ja, vreemd voor de buitenwereld, maar gewoon normaal voor ons. In het verleden heeft de geschiedenis heksen vreemd genoemd, met een negatieve bijklank. Maar als intuïtief zijn, anderen helpen en een voorliefde voor kruidenbrouwsels ons tot heksen maakt, dan is dat wat we zijn, denk ik.

Het was niet altijd gemakkelijk om op te groeien als de dochter van Lilith Maren, de zeeheks van het stadje, zoals de toeristen haar graag noemen. Ze is hier berucht. Niemand

neemt onze gaven serieus, totdat ze ons ergens voor nodig hebben, of dat nou een toverspreuk van mijn moeder is of een kruidenmiddel van mijn zus Rowan. Ik bezit de gaven van inzicht en intuïtie, en Ivy die van zorg en kunst. Ze schildert en ontwerpt tarotkaarten, en is dol op schrijven.

Elk jaar organiseren we het jaarlijkse Oogstmaanfestival, dat nog meer toeristen trekt. Kan ik dingen laten bewegen en op een bezem vliegen? Née. Kan ik dingen laten gebeuren door ze te manifesteren? Ja, daar sta ik om bekend. Ik zie dingen gebeuren voordat anderen dat doen. Maar ik run voornamelijk gewoon mijn boekencafé. Ik zie schoonheid in de magie van alledaagse dingen, zoals een stomende mok thee, een gesprek met een vriend en wegkruipen met een geweldig boek. Er zit magie in de kleine, alledaagse dingen en ik zou willen dat meer mensen dat wisten.

Achter in mijn keuken staat mijn soep te pruttelen op het vuur. De specialiteit van de dag is vandaag flespompoen met salie en room, geserveerd in meeneembakjes met een vers takje tijm. En in de glazen vitrine liggen verse sandwiches die mensen kunnen pakken om mee te nemen. Deze week ging ik voor gebraden kalkoen, hartige brie en cranberrycompote. De geur die opstijgt uit de nette stapels sandwiches trekt klanten vanaf de straat naar binnen toe. Tegen het eind van de dag zal alles uitverkocht zijn. We verkopen continu alles uit, en dat is een luxeprobleem.

Aan de andere kant van de winkel komt mijn zus Rowan vanuit de achterkamer tevoorschijn en ze overhandigt me een houten doos met nauwkeurig gelabelde apothekerspotjes. Allemaal strakke etiketten met opschriften: AARDING, HELDERHEID en RUST. Rowan heeft ze allemaal zorgvuldig in haar tuin en kas gekweekt en verzorgd.

‘Weer een levering thee?’ Ik glimlach en word overspoeld door opluchting. We zijn deze week door vrijwel elke melange heen gegaan en mijn planken vragen wanhopig om een

nieuwe voorraad. Rowans thee is fenomenaal, gekweekt in haar zonovergoten kas en in de kleine tuin achter haar knusse cottage.

Als ze geen yogalessen geeft in het buurthuis, zet ze zich volledig in om een yogawinkel en kruidenapotheek te beginnen in het leegstaande gebouw pal naast Wisteria Books & Brews. Ik kan het me al helemaal voorstellen, de warme geur van kruiden die langs de rode bakstenen muren door de deur zweeft die onze winkels zal verbinden; het zachte geluid van muziek uit mijn zaak dat zich mengt met haar gelach.

Rowan is in het stadje nu al degene tot wie je je moet wenden voor alles, van losse theebladeren tot druppelflesjes met lavendel en magnesiumsprays. Als je het kunt dromen, kan zij het creëren. Elixers en middeltjes waarvan elke druppel een beetje van de magie van Wisteria Cove lijkt te bevatten.

‘Niet iedereen kan jouw pumpkin spice lattes verdragen,’ zegt ze droog. Haar donkere, golvende haar dat lijkt op dat van mij zit achterover in een eenvoudige knot, haar zachte bruine ogen glinsteren en haar zilveren ringen klinken tegen de potjes als ze die op hun plek zet. ‘Maar ik moet het je nageven... je verkoopt alles uit, dus dat is al iets. Mensen zijn gek op hun pumpkin spice, maar dat is niets voor mij. Ik ben meer een theetype.’

Ik rol theatraal met mijn ogen. ‘En daar is niets mis mee. Ik ben ook gek op jouw thee.’

Mijn jongere zus Ivy stormt door de voordeur naar binnen. Haar roodbruine haar valt wild onder een scheef zittende, gebreide muts en ze grijnst naar ons. Vandaag laat ze honden uit, een van haar vele parttimebaantjes. Buiten is het geblaf van de honden begonnen; ze kijken door het raam naar binnen, hun riemen vastgebonden aan de oude ijzeren lantaarnpaal voor de deur. En er lijken nog drie loslopende honden bij te zijn die zich verzameld hebben rondom hun vastgebonden soortgenoten.

‘Moet ik het nog vragen, of kan ik beter gewoon accepteren dat jij nu de officiële puppydealer van het stadje bent?’ Ik grijns.

‘Jongens, het is een noodgeval.’ Ivy’s aanstekelijke grijns is breed. Laat het maar aan haar over om te glimlachen tijdens een noodgeval.

‘De golden retrievers van mevrouw Tourney zijn ontsnapt en liepen achter me aan, dus nu zie ik eruit alsof ik de onofficiële Golden Girls-club van Wisteria Cove run.’

Ik grinnik en reik naar de telefoon om mevrouw Tourney te bellen. Dit soort dingen gebeuren vaak. Ivy is in feite de onofficiële hondenfluisteraar van Wisteria Cove – nou ja, eigenlijk is ze dat voor alle dieren. Er is echt geen enkel huisdier in een straal van vijftig kilometer dat haar niet kent of niet gek op haar is. Iedereen benadert haar om de honden uit te laten, op de huisdieren te passen of wat dan ook, hoewel dat slechts één van haar vele klussen is.

Ivy is wat ik een jobhopper noem. Ze heeft op zo ongeveer elke plek in dit stadje minstens één keer gewerkt en op de een of andere manier heeft ze daarbij telkens iedereen weten te charmeren. Als Wisteria Cove een baan heeft, dan heeft Ivy die waarschijnlijk gehad, opgezegd en soms weer opgepakt voor een tweede ronde. Maar ze vertrekt altijd op goede voet, dat moet ik haar nageven.

Als ik mijn telefoongesprek met mevrouw Tourney beëindig, die me vertelt dat ze onderweg is, zucht Rowan. ‘Vertel me nog eens waarom je liever honden uitlaat in de kou dan deze week yogalessen te geven?’

‘Omdat deze honden schattig zijn,’ vuurt Ivy grijnzend terug. ‘Misschien zou ik vaker bijspringen als je geitenyoga zou overwegen, zoals ik voorstelde.’

Ik maak Ivy’s lievelingsdrankje voor haar, een Moonrise Mokka, klik er een dekseltje op en schuif het naar haar toe. Ze glimlacht dankbaar en pakt het aan om meteen een slok te

nemen. ‘Mmm, dank je,’ zegt ze, terwijl ze haar ogen sluit.

We draaien ons allemaal om om te kijken hoe alle honden die ze uitlaat door het raam naar Ivy gluren. Ze kwispelen met hun staarten en wachten vol verwachting.

‘Kijk ze nou. Het is net als in Noordse landen, waar ouders de baby’s in wandelwagens buiten in de frisse lucht laten liggen om te slapen,’ zegt ze, trots op haar oppashonden, terwijl ze van haar koffie nipt.

‘Ja, alleen slapen zij niet. Ze willen hun hondenbekers, waarvan jij ze hebt geleerd dat ze die elke keer krijgen als jij hier komt,’ zegt Rowan met een halve grijns.

Ik haal mijn kleine kartonnen bekers tevoorschijn en vul ze met slagroom. Rowan, Ivy en ik brengen ze naar buiten en delen ze uit, aangezien de brave honden geduldig gewacht hebben. Ik aai ze en krabbel achter hun oren, dankbaar voor de onderbreking van de drukke dag. Een van hen springt op om aan Ivy’s koffie te snuffelen en de terrastafel wiebelt, waardoor de glazen lantaarns schudden. Het is de perfecte gemoeidelijke chaos waar ik in de winkel naar hunker. Magie in alledaagse momenten.

Later ga ik terug naar mijn knusse, rommelige rust. Ik kijk om me heen, dankbaar voor de magie in het alledaagse van deze latere ochtend. Er zijn momenteel geen klanten in de zaak, maar ik weet zeker dat de drukte weer gaat komen.

Ik ben gek op deze straat en dat is altijd zo geweest. Vanuit het raam van de zaak kan ik zien hoe Wisteria Cove zich als een sfeervol geheel om de kust lijkt te vormen; gedeeltelijk vissersdorp en gedeeltelijk ansichtkaart van een klein stadje. Winkels als die van mij, knus genesteld tussen verweerde houten huizen die in witte, grijze en turquoise tinten zijn geschilderd, staan langs de kasseienstraat alsof ze er al eeuwig zijn. De lucht draagt zout en houtrook met zich mee, fris in de warme herfstlucht.

Verderop in de straat draait de gestreepte paal van de kap-
per loom rond, fel afstekend tegen de rode baksteen. Een
meeuw scheert over onze hoofden, zijn gekrijs klinkt luider
dan de sporadische auto die langsrijdt, wat me eraan herin-
nert dat de zee hier altijd meer aanwezig is dan het verkeer.
Het is het ritme van deze plek, met de havenboeien, het ge-
ritsel van droge bladeren die over de stenen schrapen en het
zachte geroezemoes van buren die elkaar goedendag wen-
sen.

Het is niet perfect als in een mierzoete kerstfilm. Het is be-
ter. Eigenzinnig, verweerd, op een koppige manier zichzelf.
De dakspanen zijn afgesleten door de zoute wind, de verf
bladdert hier en daar af en het hele stadje ruikt vaag naar vis,
hoeveel taarten de bakkerij ook produceert. Maar het is van
óns. En ik zou het voor geen enkele andere plek willen ruilen.

Mijn blik dwaalt de straat af naar het huis van de Hollo-
ways. De ramen staren naar me terug, als ogen die te veel
gezien hebben. Het is nu anders, met de overwoekerde heg-
gen en een veranda die dringend opgeknapt moet worden.
Toen ik klein was, rende ik door die tuin en bracht ik hele
middagen in hun achtertuin door. Alleen al door ernaar te
kijken, word ik overspoeld door een golf van nostalgie, bitter-
zoet als de scherpte van de zeelucht. Het huis voelt als een
geest uit een andere tijd, een die zich in mij verankerd heeft,
of ik het nu leuk vind of niet.

Het huis van de Holloways heeft zo lang leeggestaan dat het
nu bijna onderdeel van het landschap lijkt te zijn, met ver-
weerde dakspanen, vervaagd schilderwerk en een scheve
brievenbus waarop in afbladderende zwarte letters nog steeds
HOLLOWAY gekalkt staat.

Nog lang nadat Tate Holloway weg was, keek ik naar buiten
in de verwachting licht achter een raam te zien. Ik zocht naar
een schim die langs de gordijnen bewoog. Of naar hem, ter-
wijl hij de veranda op liep alsof er helemaal geen tijd verstre-

ken was. Maar die hoop vervaagde jaren geleden, toen hij wegging en verdween zonder een woord te zeggen. Mensen in het stadje zeiden dat hij een baan op zee had aangenomen als diepzeevisser. Uiteindelijk hield ik op met naar hem uit te kijken en op hem te wachten. Maar een deel van mij vraagt zich af: als het Holloway-huis kon praten, welke verhalen zou het dan vertellen? Verhalen over verdriet, rouw en een gezin dat beroofd werd van tijd en herinneringen.

In plaats daarvan heb ik me volledig op deze plek gestort en gefocust op de gedroogde stukken sinaasappel die aan de ramen hangen, de nauwkeurig opgestapelde boeken en elk figuurtje van kaneel en suiker in het schuim van een latte. Ik probeer alles in mijn leven te romantiseren en elke dag te laten tellen. Dat is de enige romantiek die ik tegenwoordig heb. Wisteria Cove heeft niet bepaald veel begeerlijke vrijgezellen, en al was dat wel zo, dan denk ik niet dat velen van hen het zouden zien zitten om met een droevige, eenzame heks te daten. Ik woon in een kleine studio boven mijn zaak, en spannender wordt het niet, jongens en meisjes.

De heks van het boekencafé is saai.

Ik heb dit leven opgebouwd... dit toevluchtsoord... deze winkel die gevuld is met het geroezemoes van gesprekken en de geur van koffie, boeken en pumpkin spice.

En meestal is dat genoeg. Maar de laatste tijd voelt het gewoon eenzaam. Er moet meer zijn dan dit, ik weet alleen niet wat.

Zo'n vijf jaar geleden verwoestte een zware storm de vissersboot van mijn vader. Er waren geen overlevenden en de boot werd nooit gevonden. Mijn familie en dit stadje zijn nooit meer hetzelfde geworden. Er waren die avond zeven mensen aan boord van de Salty Siren, onder wie onze buurman Phil Holloway, Tates vader. Het was een van de ergste stormen in de geschiedenis van New England. En die avond veranderde

voorgoed de koers van de levens van onze beide gezinnen.

De Holloways en de Marens waren ooit als familie van elkaar. We dineerden samen en brachten vakanties met elkaar door; zelfs onze moeders waren vriendinnen. Mijn zussen en ik groeiden op met Tate. Maar na die avond veranderde alles. Ik heb altijd vermoed dat de Holloways mijn vader de schuld gaven van het zinken van de boot. Hij was de kapitein, en mensen praten er soms nog steeds over. Ze fluisteren dan dat ze hem verantwoordelijk hielden. Maar niemand zal ooit weten wat er echt gebeurd is, want ze zijn er niet meer.

Het was vreselijk om mijn moeder, Lilith, nog weken na de storm vanaf de uitkijkpost te zien wachten tot hij thuiskwam. Ze weigerde te geloven dat hij er niet meer was. Ze zei dat ze hem daar nog steeds kon voelen. Een deel van haar stierf die avond met hem. De moeder die we na die avond hadden was niet dezelfde als vóór de storm. Hij liet een enorm groot gat achter in ons leven. Een ouder verliezen is afschuwelijk, het is iets wat niemand wil meemaken.

Meteen nadat Phil officieel doodverklaard was, verhuisde Tates moeder April naar Florida. Ze liet het huis aan Tate na en hij bleef er een paar jaar om in de buurt te gaan vissen. Maar toen vertrok hij zomaar, zonder enige waarschuwing. Na het ongeluk was het nooit meer hetzelfde tussen ons. We praatten nog wel, maar onze vriendschap en band hadden een deuk opgelopen.

Ik ga achter de toonbank staan, veeg mijn handen af en zet een verse pot koffie voor de klanten, terwijl ik de pruttelende soep in de gaten houd. Donna Bennett, de zelfbenoemde goeie fee van het stadje en de beste vriendin van mijn moeder, verschijnt aan de toonbank. Donna is ook een beroemd auteur en heeft in de afgelopen decennia meer dan honderd romans geschreven. De meeste mensen uit de buurt kennen haar en maken er niets groots van, maar voor de rest van de wereld blijft ze onder de radar.

‘Hoi Willa. Ik wil graag vijf pumpkinspicescones om mee te nemen, voor Remy en Junie,’ zegt ze opgewekt, terwijl ze haar tasje met een plof op de toonbank zet.

‘Hé Donna, hoe gaat het met je?’ Ik glimlach, was mijn handen en droog ze af.

‘Prima, liefje. Ik kom net van een vergadering over het komende Oogstmaanfestival. Het wordt dit jaar geweldig,’ zegt ze. ‘Trouwens, waarom heb je me niet verteld dat Tate terugkomt?’

Ik laat de scone die ik in de zak aan het scheppen was op de grond vallen.

Wat zei ze nou net?

Mijn borst verstrakt en mijn handen trillen.

‘Dat wist ik niet,’ zeg ik.

‘O, ik dacht dat je het wel wist, aangezien jullie altijd zo hecht waren,’ zegt ze met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Nee.’ Ik geef haar de zak met scones en loop naar de kassa om haar bestelling aan te slaan.

‘Nou, hou me op de hoogte. Het zal fijn zijn hem weer thuis te hebben,’ zegt ze en ze geeft me haar creditcard om te betalen.

Ik knik, hoewel mijn zichtbare reactie niet eens in de buurt komt van hoe ik me vanbinnen voel. Ik word gek en probeer op dit moment mijn trillende handen rustig te krijgen. Roddels zijn hier net zo in trek als de koffie, maar ik probeer mijn chaotische emoties te beteugelen, dus stoot ik Rowan aan, die aan de koffiebar een boek zit te lezen.

‘Donna, vertel me eens over je tarotsessie met Lilith,’ zegt Rowan liefjes, waarmee ze Donna van onderwerp laat veranderen.

‘Dank je,’ mime ik achter Donna’s rug naar haar.

Donna begint te stralen en gaat er gelukkig op in. Ze vertelt iedereen wat er gebeurd is. Voordat ik het weet komt Lilith Maren, mijn moeder, binnen met alle dramatische flair die ze

maar kan opbrengen. Ze is een kleine vrouw, nauwelijks een meter zestig, hoewel ze zich presenteert alsof ze boven iedereen in de ruimte uittorent. Ze heeft een fluwelen sjaal om haar schouders gedrapeerd alsof ze zo een podium op zal gaan, en over haar arm hangen gedroogde wisteriaranken als een offer. Haar polsen zijn bedekt met zilveren armbanden die bij elke beweging rinkelen en haar woorden als uitroeptekens benadrukken.

Haar haar, lang en wild, valt in losse golven en heeft de kleur van donkerkoper, met grijze plukken erdoorheen. Ze houdt vol dat het 'heksenhaar' is, ongetemd en vol geheimen, en ze weigert om het door iemand met een schaar te laten temmen. Haar ogen zijn stormachtig grijs met groene spikkels, en ze hebben die ondeugende glinstering waardoor mensen zich afvragen of ze meer weet dan ze laat blijken. Spoiler: dat is altijd het geval.

Ze is niet slank maar ook niet mollig; ze heeft die leeftijdsloze, kalme, nuchtere uitstraling van een vrouw die alles uit het leven heeft gehaald en weigert zich daarvoor te verontschuldigen. Ze heeft iets wat zowel troostend als chaotisch is, alsof ze een soep in elkaar kan flansen om je verkoudheid te genezen terwijl ze diezelfde middag ook terloops werkt aan een toverspreuk voor je liefdesleven.

Vandaag draagt ze een gelaagde rok in donkerblauw met paars, waarvan de zoom tot aan haar laarzen reikt, en een blouse met daarop een patroon van geborduurde maantjes en sterren. Aan bijna elke vinger schitteren ringen: amethisten, granaten en een robuuste turquoise steen waarvan ze zweert dat die betoverd is. Alles aan haar zegt: ik hoor bij dit stadje en ik ben hier thuis. Ze is tijdloos, een beetje excentriek en volkomen onvergetelijk.

'De ranken drukken liefde en vernieuwing uit,' zegt ze, waarbij ze ze fel bovenop de toonbank legt terwijl ik terugdeins. Het valt haar niet eens op dat de gedroogde bladeren

op de grond kletteren. 'Ik heb het gevoel dat beide voor jou in het verschiet liggen, Willa.'

'Mam, waarom neem je die dingen van buiten mee naar binnen?' Ik trek een gezicht en probeer beleefd te blijven ten opzichte van haar excentriciteit. Maar dit is wat er gebeurt als je moeder een heks is. Ze wéten dingen.

Mijn moeder glimlacht slechts, omhelst Rowan en reikt dan naar mij voor een omhelzing. 'Een beetje magie kan geen kwaad, tenzij je een saai persoon bent,' zegt ze met een knip-oog.

'Ik ben niet saai,' zeg ik, terwijl ik de wisteriabladeren met mijn hand verzamel.

Rowan trekt een wenkbrauw op en haar mondhoeken ver-trekken. Voordat ze iets kan zeggen, werp ik haar een waar-schuwend blik toe waardoor ze grinnikt.

Mijn moeder lacht. 'Niet saai? Liever, je zou plezier niet eens herkennen als het je met een bezemsteel zou raken. Je verbergt je in je boekenwinkel en gaat er nauwelijks weg. Je moet plezier zo ongeveer ínplannen. Als dat niet saai is, weet ik het ook niet meer.'

'Introvert,' corrigeer ik haar. Ik veeg de gedroogde bloem-blaadjes bij elkaar op een net hoopje. 'Een huismus zijn, heet dat.'

'Mm-hm.' Lilith houdt haar hoofd schuin, waarbij haar haar in een waterval van grijze en koperkleurige golven over een schouder valt. 'Je wordt een oude vrijster met katten.'

Rowan maakt een knorrend geluid. 'Die tragische uitstra-ling van een oude vrijster heeft ze al. Alleen de katten ontbre-ken nog.'

'Pardon?' Ik kijk hen allebei boos aan, hoewel mijn lippen een glimlach dreigen te vormen.

Lilith zet haar handen op haar heupen, haar ringen glinstere-n. 'Ik zeg alleen maar, mijn lieve dochters, dat het leven kort is en dat je het moet leven alsof je in honing gedoopt

bent en door de kaneelsuiker bent gerold.'

Rowan leunt met een flauwe grijns tegen de toonbank. 'Zo-als Ivy, bedoel je? Elke keer een andere baan proberen?'

Lilith wuift met een hand alsof ze een mug wegslaat. 'Ze probeert te ontdekken wat haar gelukkig maakt.' Haar ogen glinsteren ondeugend als ze ons een voor een aankijkt.

Rowan rolt met haar ogen, maar ze glimlacht. 'Zo kun je het ook zeggen.'

Ik probeer me goed te houden, maar Liliths aanstekelijke grijns dreigt me te breken. 'Jij bent onmogelijk,' mompel ik.

'En jij,' begint ze, terwijl ze haar hand uitsteekt om me een tikje op mijn neus te geven alsof ik nog steeds een klein meisje ben, 'bent verrukkelijk als je van de wijs gebracht bent. Verspil je leven niet aan orde, want chaos is zoveel leuker.'

Dit is precies hoe het was om op te groeien in het Marren-huishouden. Chaos en troost met elkaar vermengd tot iets als een thuis. En ik vind het geweldig.

Als de winkel eindelijk leegloopt en iedereen weg is, draai ik het bordje aan de deur om van OPEN naar GESLOTEN, sluit de deur en pak mijn zelfgemaakte kamillethee. Mijn goede leven heeft niet veel nodig, alleen een stomende mok thee, een goed boek en even in stilte alleen zijn op mijn lievelingsplek.

Ik trek een gebarsten houten ladder van de plank, klik een verborgen vergrendeling open en klim omhoog naar de kleine loft, waar de ramen het maanlicht vanboven de haven opvangen. Hier heerst mijn stille alleen-zijn. Bij een kleine leeslamp staat een zachte leunstoel met een versleten quilt voor me klaar, alsof die op me wacht en uitkijkt naar het moment dat de dag ten einde komt. Een knus bed, stapels boeken, een kleine keuken en een badkamer. Het is alles wat ik nodig heb, en het is van mij.

Van hieruit heb ik ook perfect uitzicht op het huis van de Holloways en de haven er vlak achter. De donkere luiken

trekken weer aan me. Is hij echt terug? Ik wilde Donna zo graag meer vragen stellen, maar Donna is daar niet de juiste persoon voor. Ze is geweldig, maar een enorme koppelaar en bijna net zo erg als mijn moeder. Die twee samen zijn zo goed als onmogelijk als ze eenmaal een idee in hun hoofd krijgen.

Ik nip van mijn thee en stel me voor wat er zou gebeuren als Tate zou opdagen en op de deur zou kloppen. Wat zou ik tegen hem moeten zeggen? Misschien zouden we praten en zou hij aardig zijn. Misschien zou hij zich gebeterd hebben en niet meer de mysterieuze visser zijn die hij was toen hij wegging uit Wisteria Cove. Misschien is hij veranderd. Of misschien is hij hier zelfs helemaal niet en vergist Donna zich.

De haven ligt er kalm bij, de zilveren maan reflecteert op het donkere water. Een eenzame meeuw krijst. Mijn ogen lijken me voor de gek te houden, want heel even denk ik boven een enkele lamp te zien oplichten en weer doven. Misschien toeval, misschien ook niet.

Ik voel me voornamelijk vredig, op de gedachte dat Tate Holloway na al die jaren weer terug is in het stadje na. Ik heb niet bepaald naar hem verlangd. Maar toch is het moeilijk dat zijn huis er nog steeds is om me constant aan hem te herinneren.

Ik steek een kleine kaars aan op tafel voor hoop, leg een blad neer om gegrond te blijven in de herfst, en zeezout voor openheid.

Ja, mijn leven is rijk. Gezellig, leuk en ik ben gelukkig. Maar diep vanbinnen? Daar voel ik me intens eenzaam.

Ik mis hem.